

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **V. K. L.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 415/9, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2024, č. j. OAM-681/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České

republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby a ostatní stanoviska účastníků

2. Žalobce v *žalobě* brojil proti tomu, že žalovaný posoudil jeho žádost o mezinárodní ochranu jako opakovanou a řízení o ní zastavil, aniž by žádost meritorně projednal. Žalovaný nezjistil skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vycházel prakticky pouze z předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, která nemůže být pro zjištění skutkového stavu dostatečná. Podle žalobce byly v jeho případě splněny podmínky pro meritorní přezkoumání žádosti. Napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné (přezkoumatelné) odůvodnění toho, proč je žalobcova opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná. Žalobce neměl dostatek prostoru na to, aby dostatečně odůvodnil svou žádost. Žalobci „*nebylo nikterak známeno, že skutečnosti, které byly tvrzeny budou posuzovány optikou předchozí žádosti, což je nepřipustné.*“ Žalobci nebylo sděleno, že pouhý obecný odkaz na předchozí žádost není dostatečným projevem vůle. Žalovaný nemohl vědět, na co žalobce odkazoval. Pokud byl takový odkaz nedostatečný, měl o tom být žalobce poučen. Žalobce ani nebyl řádně seznámen s podklady pro rozhodnutí a s možností se k nim vyjádřit nebo navrhnout jejich doplnění. Žalovaný se žalobcem tvrzenými skutečnostmi nezabýval řádně, vycházel z podkladů vypracovaných před podáním žádosti o mezinárodní ochranu a obstarané novější podklady se netýkaly tvrzených azylových důvodů. Žalobce dále citoval z *Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků* z roku 1992 vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky týkající se rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Též citoval judikaturu vztahující se k přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
3. Žalovaný ve *vyjádření* k žalobě setrval na nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu a zastavení řízení. Žalovaný důvody tvrzené při žádání o mezinárodní ochranu porovnal s důvody tvrzenými v přechodném řízení o první žalobcově žádosti. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti relevantní pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný upozornil na to, že povinnost tvrzení ležela na žalobci. Pro to, aby ji mohl žalobce splnit, učinil žalovaný maximum. Žalobci byla také dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož žalobce nevyužil.
4. Při jednání žalobce a žalovaný setrvali na svých stanoviscích.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a řízení o předchozí žalobcově žádosti

5. Dne 20. 5. 2024 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
6. Dne 27. 5. 2024 žalobce poskytl k žádosti o mezinárodní ochranu následující údaje. Pochází z Vietnamské socialistické republiky, je bez náboženského vyznání nebo politického přesvědčení, je svobodný a bezdětný. Nemá žádná zdravotní omezení. V zemi původu sdílel domácnost s rodiči. Ze země původu vycestoval začátkem roku 2018 do Norska na základě pracovního víza. Tam pobýval do konce roku 2018. Následně odcestoval na Ukrajinu, kde tři roky nelegálně pracoval. Po začátku války odcestoval do Polska, kde byl šest nebo sedm měsíců nelegálně. V Polsku neměl stabilní práci, nikoho tam neznal a zabloudil vlakem do České republiky. Tady ale také nikoho nezná. O mezinárodní ochranu žádá v České republice již podruhé. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož si chce v České republice legalizovat pobyt, aby zde mohl pracovat, neboť má ve Vietnamu dluhy. Důvody má stejné jako v předchozím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

7. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2023, č. j. OAM-202/LE-BA01-HA15-2023 (dále jen „rozhodnutí o první žalobcově žádosti“), žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Podle rozhodnutí o první žalobcově žádosti žalobce v průběhu pohovoru tvrdil, že odjel ze země původu, aby si v zahraničí našel práci a mohl splácet dluhy. Bojí se věřitelů, kteří žalobce již jednou zbili. Lichváři navštívili i žalobcovy rodiče, kterým rozbili věci. Žalobce si ale nemyslel, že by lichváři rodičům jinak ublížili. Žalobce se v zemi původu na policii neobrátil. Báł se, jak by na to reagovali lichváři. V rozhodnutí o první žalobcově žádosti žalovaný uvedl, že ekonomické problémy v zemi původu nelze považovat za důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o hrozbu ze strany věřitelů-lichvářů [potenciálně důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu], žalobce se v zemi původu neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné orgány. Ze shromážděných podkladů (*Informace MZV ČR č. j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28. 2. 2023 k č. j. MV- 17198-1/OAM-2023 – Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva*) vyplynulo, že v případě „úvěrů načerno“, které vybočují ze zákonem stanovených při půjčování peněz mezi fyzickými osobami, může dlužník ke své ochraně využít občanského soudního řízení, případně se může obrátit na orgány činné v trestním řízení. Nelze tak mít za to, že by žalobci nebyla ochrana před lichváři poskytnuta, případně by mu byla poskytnuta neúčinně.
8. Rozsudkem ze dne 21. 6. 2023, č. j. 33 Az 4/2023-26, Krajský soud v Plzni žalobu proti rozhodnutí o první žalobcově žádosti zamítl. Krajský soud v Plzni podotknul, že podle shromážděných podkladů ve Vietnamu existuje systém právních prostředků směřujících k potlačování nelegálního půjčování peněz. Jinou otázkou je účinnost tohoto systému. Nicméně žalobce ve správním řízení uvedl, že se na policii neobrátil, aniž by s ní měl nějakou negativní zkušenost. Za toho stavu tedy při zjišťování skutkového stavu nevystaly pochybnosti o nestrannosti vietnamské policie, státní prokuratury či soudu, k nimž by bylo potřeba zjišťovat další podrobnosti.
9. Usnesením ze dne 10. 4. 2024, č. j. 6 Azs 240/2023-35, NSS kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 33 Az 4/2023-26 odmítl pro nepřijatelnost. NSS zrekapituloval, že žalobce v žádosti ani při pohovoru neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývala jeho obava z návratu do země původu v důsledku nefungujícího systému ochrany domovských orgánů. Žalobce neuvedl vlastní konkrétní negativní zkušenost se státními orgány ve státě původu, na které by se neúspěšně obrátil o pomoc a ochranu. Za dané situace proto Krajský soud v Plzni správně dovodil, že žalovaný neměl povinnost v řízení zjišťovat a opatřovat jakékoli další informace.
10. Součástí správního spisu jsou: *Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024 – Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*. Dále si žalovaný obstaral *Informaci MZV ČR, č. j. 200572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 2. 2024, k č. j. MV-3049-1/OAM-2024 – Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva*.
11. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval údaje, které žalobce uvedl k podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný srovnal důvody pro opakované žádání o mezinárodní ochranu s důvody, které žalobce sdělil v předchozím řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v obou řízeních žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil stejně (dluhy v zemi původu a obavou z věřitelů). V řízení o opakované žádosti navíc jako novou skutečnost uvedl, že by si chtěl legalizovat pobyt v České republice a pracovat zde. Žalovaný žalobcovu první žádost o mezinárodní ochranu řádně posoudil. Nově tvrzená skutečnost, že žalobce chce v České republice legálně pobývat a pracovat, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nebo nové meritorní posouzení žádosti o mezinárodní

ochranu. V žalobcově zemi původu nedošlo od projednání první žádosti ani k žádné změně, která by mohla odůvodňovat nové projednání opakované žádosti.

IV. Posouzení žaloby

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Žalobce v soudním řízení netvrdil existenci nových důležitých skutečností, které by nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a ani soudu není existence takových nových skutečností známa. Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná,
podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
17. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla již druhá v pořadí, tj. jednalo se o opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Odůvodnění správního rozhodnutí v případě zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
18. Žalobce v řízení před žalovaným výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů, z jakých předtím podal svou první žádost. Nadto uvedl, že by si chtěl v České republice legalizovat pobyt, aby zde mohl pracovat. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom ohledu, že snaha o legalizaci pobytu a případné zajištění práce skutečně nepatří mezi okolnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Jak dlouhodobě judikují správní soudy, pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2005, č. j. 7 Azs 197/2004-49, usnesení NSS ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 Azs 74/2007-61, nebo ze dne 22. 9. 2021, č. j. 2 Azs 161/2021-29, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2023, č. j. 32 Az 37/2021-32, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2024, č. j. 19 Az 14/2024-31).

19. Pokud jde o případnou hrozbu ze strany věřitelů (lichvářů) v zemi původu, s touto okolností se žalovaný již vypořádal v rozhodnutí o první žalobcově žádosti a následně Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 33 Az 4/2023-26, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením č. j. 6 Azs 240/2023-35 (v podrobnostech viz body 8 a 9 tohoto rozsudku).
20. Žalobce měl výhrady proti tomu, že žalovaný posuzoval jeho opakovanou žádost „*optikou předchozí žádosti*“. Taková výtku se však míjí s principem posuzování opakovaných žádostí, jak vyplývá ze zákona o azylu. Pro přípustnost opakované žádosti je třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jejich smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí. Na druhé straně pak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Postup, kdy žalovaný při posuzování přípustnosti „srovnával“ důvody pro podání první a opakované žádosti o mezinárodní ochranu, korespondoval se smyslem opakovaných žádostí. Důvody první žádosti představují referenční rámec pro posuzování přípustnosti žádosti opakované. Z tohoto důvodu není přílehlavá ani žalobcová argumentace týkající se toho, že se žalovaný neměl spokojit s žalobcovým obecným odkazem na důvody předchozí žádosti („*důvody mám stejné, jako jsem měl v předchozím řízení*“), ale měl se dále dotázat, jaké konkrétní důvody to jsou (byly). S ohledem na právě uvedené je totiž při posuzování přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní, jestli žadatel pouze odkáže na důvody své předchozí žádosti, nebo je formálně zopakuje znovu.
21. Žalobce dále tvrdil, že v předcházejícím správním řízení nedostal dostatečný prostor k tomu, aby důvody pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu náležitě osvětlil. Žalobce byl na důvody pro žádání o mezinárodní ochranu tázán žalovaným dne 27. 5. 2024 (viz bod 6 tohoto rozsudku). Při tomto úkonu byl přítomný i tlumočnick do vietnamštiny. Je sice pravda, že se žalobcem nebyl proveden pohovor. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se ale pohovor neprovádí, *byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany*; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, *není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Žalobce též namítal, že neměl příležitost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Podle správního spisu bylo žalobci zasláno předvolání k seznámení se s podklady. To si žalobce nevyzvedl, v souladu s § 24 odst. 3 zákona o azylu desátým dnem od uložení písemnosti nastala fikce jejího doručení a písemnost byla vrácena žalovanému. Žalobce se následně k seznámení s podklady nedostavil.

22. Soud v postupu žalovaného ve správním řízení neshledal žádné procesní pochybení. Mimo to však soud upozorňuje na to, že ochrana procesních práv ve správním řízení není samoučelná (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2021, č. j. 5 Afs 131/2019-47, a usnesení NSS ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 41/2018-39), ale slouží v konečném důsledku k ochraně práv hmotných. Žalobce v žalobě nepoukazoval na žádné okolnosti nebo důkazy relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které mínil žalovanému ve správním řízení prezentovat, ale nedostal k tomu dostatečnou příležitost. Žalobce též namítal, že žalovaným nebyl poučen o tom, že obecný odkaz na důvody pro podání předchozí žádosti o mezinárodní ochranu není dostatečným podkladem pro posouzení opakované žádosti. Soud připomíná, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě žadatel (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 13. 12. 2024, č. j. 7 Azs 288/2024-20). Je to totiž on, kdo nejlépe ví, z jakých důvodů opustil zemi původu, zda byl pronásledován a proč (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, a usnesení NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 Azs 57/2023-35). Žalovaný může cizinci pomoci jeho azylový příběh více rozvinout pomocí cílených dotazů. To je ale z principu možné teprve za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu předloží konkrétnější důvody své žádosti (resp. v řízení o opakované žádosti dostatečně konkrétní nové skutečnosti), aby doplňující dotazy správního orgánu vůbec mohly někam – smysluplně – směřovat.
23. Soud tak činí dílčí závěr, že žalobce v opakované žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska mezinárodní ochrany [podmínka 1), resp. 2) zastavení řízení o opakované žádosti].
24. Pokud jde o případnou změnu situace v zemi původu, žalovaný si obstaral *Informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024* a *Informaci MZV ČR ze dne 1. 2. 2024*. Z těchto podkladů není patrné, že by se od posouzení první žalobcovy žádosti situace v zemi původu nějak změnila a nově by byly dány skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy. Podklady, z nichž žalovaný vyšel, byly vypracovány poměrně recentně před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce sice namítal, že žalovaný vyšel z informací vypracovaných před podáním opakované žádosti o mezinárodní ochranu (20. 5. 2024). Správní orgán si však v řízení o mezinárodní ochraně musí obstarat relevantní, důvěryhodné, aktuální a ověřitelné informace o zemi původu (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, a ze dne ze dne 14. 9. 2023, č. j. 10 Azs 122/2023-23). Z ničeho tedy nevyplývá, že kritérium aktuálnosti je splněno *pouze v případě*, pokud jsou informace o zemi původu získány v mezidobí od podání žádosti o mezinárodní ochranu do vydání rozhodnutí o žádosti. Žalobce též v žalobě obecně rozporoval relevanci obstaraných podkladů. Minimálně *Informace MZV ČR ze dne 1. 2. 2024* s žalobcovými obavami (z lichvářů) souvisí. Žalobce přitom ve správním řízení ani v žalobě s aktuálností nebo relevancí shromážděných podkladů nijak konkrétně nepolemizoval.
25. I podmínka 3) pro zastavení řízení o opakované žádosti byla splněna. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že podklady, z nichž žalovaný vyšel, nejsou již zastaralé nebo pro projednávanou věc nerelevantní.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil (srov. požadavky na odůvodnění

připomenuté v bodě 17 tohoto rozsudku), proč žalobcovu opakovanou žádost o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřijatelnou. S tímto hodnocením se soud ztotožnil.

27. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. května 2025

Jan Peroutka v. r.
samosoudce